

VERLOSSING

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Luis Rios-Zertuche, 2017

Sophia Soebhag
Melanchthon Schiebroek

‘Wat denk jij, Len? Zou ik het aankunnen?’
‘Tuurlijk!’ riep Lenna terwijl ze haar glas hief. ‘Op onze studietijd.’ Voorzichtig beantwoordde ik haar gebaar. Lenna boog zich naar mij toe om zich door de drukke kroeggeluiden heen hoorbaar te maken. ‘Wiskunde is jouw grote passie. Je houdt bijna net zoveel van ingewikkelde formules als van je moeder,’ zei ze giechelend.

Lenna wist wat mijn moeder voor mij betekende. Toen we elkaar net kenden, had Lenna zich verwonderd over de relatie tussen mijn moeder en mij. Dat wij alles met elkaar bespraken. Dat wij elkaar bij het weerzien na een schooldag knuffelden alsof we elkaar een maand gemist hadden. En dat mijn moeder alles deed om mij gelukkig te maken.

Net als iedereen die ons oppervlakkig kende, kon ik ook Lenna laten geloven dat in mijn leven alles perfect was. Totdat ik een keer huilend de klas uitrende, toen het bij maatschappijleer kwam op dat rotonderwerp: de multiculturele samenleving. Iedereen leek ervan overtuigd dat verschillende culturen moeiteloos samen kunnen functioneren. Behalve ik. Het beeld van mijn moeder die werd geschopt en geslagen door mijn vader omdat ze zich volgens hem ‘te Nederlands’ gedroeg, drong zich weer aan me op. Het was inmiddels lang geleden, en ik had mijn vader al jaren niet gezien of gesproken. Maar dat beeld bleef. Nadat mijn moeder met mij was weggelopen van huis, had hij nooit meer naar mij omgekeken. Hij had me sindsdien zelfs geen verjaardagscadeautje waardig geacht.

‘Nou, niet sippen hè,’ zei Lenna vlug. ‘Je hebt er toch wel zin in?’ Ik vermande me. Ik wilde de sfeer niet verpesten. Lenna was sinds

de brugklas mijn beste vriendin geweest en we hadden er lang naar uitgekeken samen te gaan studeren. Maar nu de tijd naderde, maakte ik me steeds meer zorgen. Om alles. Of ik de studie wel aankon, of ik mijn moeder kon missen, en of zij mij wel kon missen.

‘Je telefoon gaat!’
Mijn opgelichte scherm gaf een onbekend nummer aan. Ik nam op. ‘Hi, met papa.’ Mijn adem stokte. Mijn hart bonsde. Ik voelde me misselijk. Ik stond op, griste mijn jas van de barkruk en baande me tussen de kletsende kroeggangers door naar buiten.

De mannenstem die beweerde mijn vader te zijn, praatte ondertussen door alsof wij elkaar gisteren nog hadden gezien. Ik kon nauwelijks iets uitbrengen. Ik trilde en het kostte me moeite de telefoon vast te houden. In een waas hoorde ik de stem iets zeggen over studiekosten. De hand die mijn telefoon vasthield bezweek onder mijn getril.

Met betraande ogen staaarde ik naar het scherm van de telefoon waar nog steeds een stem uit kwam. De stem van de man die niet naar mij had omgekeken. Ineens viel hij stil. Ik had hem weggedrukt.

Gelaten tuurde ik naar de haven die voor me lag. Langzaam drong het gebeurde tot me door. Ik had het gedaan, mijn eigen beslissing genomen. Natuurlijk kon ik het alleen aan. Het voelde als een verlossing.